

POSTANOWIENIE

Dnia 6 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa J. O.
przeciwko Skarbowi Państwa - Okręgowemu Inspektoratowi Służby Więziennej
w W.
o zadośćuczynienie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 6 czerwca 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 16 marca 2017 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 7 października 2015 r. zasądził od pozwanego na rzecz następcy prawnego powoda kwotę 200 000 zł stanowiącą sumę zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych M. O. w wysokości 75 000 zł i kwoty 125 000 zł zadośćuczynienia za krzywdę spowodowaną wywołaniem rozstroju jego zdrowia z ustawowymi odsetkami od dnia 7 października 2015 r.

W częściowym uwzględnieniu apelacji następcy prawnego M. O. Sąd Apelacyjny w (...) zmienił wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 7 października 2015 r. przez zasądzenie na jego rzecz dalszej kwoty 50 000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 23 czerwca 2011 r. oraz ustawowych odsetek od kwoty 200 000 zł od dnia 23 czerwca 2011 r. do 6 października 2015 r., a w pozostałej części oddalił apelację.

Powód oparł skargę kasacyjną na podstawie przewidzianej w art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania wskazał przyczynę objętą art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Na oczywistą zasadność tej skargi w ocenie skarżącego wskazuje zawężenie przez Sąd Apelacyjny katalogu dóbr osobistych M.O. jedynie do naruszenia jego godności bez uwzględnienia tego, że naruszone zostało także jego prawo do intymności oraz prawo do humanitarnego traktowania podczas pobytu w zakładzie karnym. Ponadto podał, że zadośćuczynienie uregulowane w art. 445 § 1 k.c. powinno mieć kompensacyjny charakter, uwzględniający doznane cierpienia fizyczne i psychiczne. Stwierdził, że zasądzone kwoty nie odpowiadają wymaganiom „odpowiedniej sumy”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rozpoznanie skargi kasacyjnej, będącej kwalifikowanym, nadzwyczajnym środkiem odwoławczym musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, związanymi z ochroną interesu powszechnego. Indywidualny interes skarżącego podlega uwzględnieniu, o ile jest zgodny z interesem powszechnym. Skarga nie stanowi środka zmierzającego do kwestionowania niesatysfakcjonującego skarżącego orzeczenia sądu drugiej instancji. Stwierdzenie, czy zachodzą szczególne względy, przemawiające za rozpoznaniem skargi kasacyjnej w konkretnej sprawie, dokonywane jest przez badanie, czy skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał na istnienie chociaż jednej z przyczyn wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej objęta art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga od skarżącego wykazania, że kwestionowane orzeczenie zapadło z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad prawa, widocznym od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawnej,

bez potrzeby głębszej analizy i dłuższych dociekań. Naruszenie prawa powinno mieć charakter szczególny i kwalifikowany (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, niepubl.; z dnia 23 listopada 2010 r., III UK 10/11, niepubl.). O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia, nawet oczywistego, określonego przepisu nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Brak w nim przekonującego wyводу prawnego o zaistnieniu takiego stanu rzeczy w stosunku do zaskarżonego orzeczenia. Sąd drugiej instancji określił jakie względy wziął pod uwagę ustalając sumy zadośćuczynień przyznanych powodowi kwot, do których należały także warunki pobytu M. O. w zakładzie karnym oraz powinności spoczywające na pozwanym jako wykonującym obowiązki właściwego zorganizowania pobytu osób aresztowanych. Nie zostały przedstawione argumenty przemawiające za tezą o nieadekwatności tych świadczeń. W kontekście wymagań stawianych w utrwalonym orzecznictwie tej przyczynie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, zastrzeżenia skarżącego nie zasługiwały na podzielenie.

W postępowaniu przed Sądem drugiej instancji nie doszło do nieważności postępowania, której podstawy Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu w granicach zaskarżenia, stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c. Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego wynika z zasady przewidzianej w art. 102 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., a jej zastosowanie podyktowane było znaczeniem dla powoda rezultatu sporu.